

Den skotske Kvinde paa Tjele.

Livsbildning fra Reformationstiden
af
H. F. Gwald.

Første Bog.

(Fortf.)

Folmer saa paa hende og sølte, hvor fast hans Hjerter var bundet til hende. Aldrig, der hende, hvad der vilde, kunde dette elskede Mafyn, som nu var ham saa nær, blive glemt af ham, drog han end nok saa langt bort. Aldrig vilde Genheden af denne bløde Stemme, hvis Tone, trods Ordernes haabløse Bitterhed, i sin Skalden forraabte den dybeste Kærlighed, uddø i hans Hjerter. Han sølte, at hun var hans og aldrig vilde tunne give sit Hjerter til nogen anden dødelig, saa stor Trofasthed og Højsindethed lyfte ud af hendes dejlige Mafyn. Dog indgød den mørke Nib, der nu fumlende i hendes Blit, og som tun alt for godt svarede til Ordernes haabløshed, ham stor Vengstelse, idet den mindede ham om den stæbnevangre Omstændighed, at han efterlod hende i en ranteftuld Munkes aandelige Varetagt. Vel dog for Folmer, at han tun tænkte paa den aandelige Stiksmisse, Margarets sværmeriske, papistiske Overtro kunde fremkalde, og at han endnu ikke kunde lase med Klarhed i det Helvede, Broder Vigand talde sit Hjerter.

Han blev vakt af sin Dvale ved Knuds Tilraab, at nu gik Dansen til Brudelammeret. Folmer saa, at det var faaledes, og at Rigens Hofmester ikke manglede i den store Stare.

„Nu gaa vi med i Raab“, sagde han til Margareta, „og saa dans vi derefter til den lyse Morgen.“

„Gerne!“ udbød Margareta og rejste sig, „o, kunde I, saa sandt, dans mig til Døde!“

„Tal ikke saa vildt, mit Hjerter!“ sagde Folmer og førte hende frem; „men lad os se et Smil. Fat Haab og vær glad!“

„Vedes I ikke ved mig, Folmer?“ spurgte Margareta med Smil paa Læben og Taarer i Sjiet; „der findes ikke eders Vige i Taalmod og Gødhed. Fra nu af skal I ikke høre Klage eller Sut i Aften af mig!“

De traadte nu ind i Kæften, der ordnede sig for at udføre den lystige Ceremoni, som vilde være en Stræt for enhver Brud i vore Dage. Alle var med, unge og gamle, paa Oldemoder nær, der for lange siden var gaaet til Hvile, og nogle havde Brudefæter i Haanden. Spillemandene førte Toget an og lod deres Højster og Giger klingende høre, saa som Brudgom og Brud, derefter Kristoffer med Karen Rosentrang, Rigens Hofmester med Anna Seefeld og derefter hele den øvrige store Stare, ordnet nogenlunde efter Rang og Alder. Den gik lystig ind i Brudelammeret, hvor alle stillede sig i Kredse om Bruden, der sit et Bind for Sjænen. Nu traadte Brudepigerne frem og dansede i Ring om Bruden, indtil hun i Blinde havde grebet en af dem, som da stulde modtage hendes Brudekrone. Dette var en Spaadom om, at han selv stulde staa Brud, inden Aaret var omme. Ide Nielsdatter blev den lystelige og lo blussende, mens de andre lystnede eller drillede hende og gattede paa, hvem Brudgommen stulde være.

„Hold op med den Værning“, raabte Gert Griften, tog Ide om Livet og gav hende et Kys, til Løn for hvilket han sit et klædende Væffgen. „Saa din Hu staa ikke til mig?“ spurgte han og lo overlydt i Nor med de andre. „Nu, vær trug, min Duffel! Jeg fæster mig ingen Sænde en Brud, da jeg mener, det er bedre at gaa fri i en grøn Eng end at bindes til en Tornebuft.“

Derefter stred man til den egentlige Ceremoni. Anna satte sig paa Kanten af Sengen og spændte sit ene Strømpeskaand af. Dette overrakte hun Rigens Hofmester til Amindelse om sig, og han gjorde da, hvad der ellers ikke var Skik. Han nyste Vejligheden til at give hende en Brudegave ved at drage en løstbar Ring af sin Finger og overrakte hende den.

„Mindes mig med venlig Hu, ston Anna!“ sagde han, „og husk paa, at formælede end min Navværelse eders Brudefærd, blev I dog lige fuldt danset stont til Sengs.“

„Had hjertens Tat for denne skønne Gave, Hr. Mogens!“ svarede Anna rødmende. „I maa ikke tro, at jeg stulde være saa foga, at jeg stulde græmme mig over Brudegibets Afkortelse. Forstaar der end Lavrids og mig en brat Afstillelse allerede i Morgen og liden Fjnd straks, skal jeg vide at bære det.“

Nu lagde Brudgom og Brud sig fuldt paa Klædte paa Sengen, Heidenreich Lunow overrakte i Faderens Sted Lavrids hans Stjorte, Anna Seefeld i Moders Sted Anna hendes Særl, og saa gik alle Brudeparret mange gode Nætter, idet de leende og buldrende forlod Brudelammeret.

„Det er, som Mogens Gjøe sagde“, sagde Karen Rosentrang til Anna Seefeld, da de gik ind i Dansesalen. „Alt gik dog ret sømmelig til, og vi sit Bruden danset til Sengs efter god gammel Sed, hvint det saa ud, som alt stulde ende i usiftelig Forvirring.“

Lystigheden sit nu ganske Overhaand. Det var, som om alle vilde holde sig stadesløse for den Morstab, som var tabt og fremdeles stulde mistes, da det otte Dages Gilde spaandt ind til et knap Døgn.

„Nu en Efterdansk til sidst!“ raabte Gert Griften, „det gør Benne lunde til at ride.“

Det Forslag vandt almindeligt Bifald og snart reveds alle de unge og nogle af de gamle ogsaa med i en vild Volta. Den varede længe, thi naar nogle bleve trætte, tog andre fat, og saaledes bleve de ved, til Morgensolens Straaler ittede ind ad Murruberne, og Kærterens Flamme blegnede for Dagens Glans. Dog, hvor længe den Dans end trat ud, spantes den endda Folmer og Margareta for fort. Stiksmisens Time slog. Efter at hele Selskabet havde forkrifset sig ved Mad og Drikke, bleve Hestene førte frem, og tun saa af Gæsterne bleve tilbage i Brudehuset. Næsten alle hagede nu paa Grund af Njebliktets Alvor mod Hjemmet. Rigens Hofmester holdt ud til det sidste og overtogede sig om, at alle hans Udsendinge tiltraadte deres Rejse i ædre Tilstand. Gert Griften nøjedes med en Pot Rostokker-Vi til Rejsebrød og var derfor ganske klarhovedet.

„Lad os nu ride til Herredag!“ raabte han, da han blandt de første sprang i Sadelen paa Mogens Gjøes Haandhest, der var bleven overladt ham. „Nu straks farer jeg bort, som Fanden i et Fjnderkind.“

„Ja vel!“ raabte Holger Rosentrang efter ham, da han red, „egne Sporere og fremmed Hest, det giver korte Mile.“

Der var stort Bulder i Gaarden af Hestenes Trampen og Svendens Raab, mens Afstedshjensere bleve vekslede, Vært og Værtinde tallede for al udbist Gæstfrihed, og man talte om det fedelige ved, at denne skønne Brudefærd saa brat maatte endes.

Margareta stod i Døren; hendes Læber blussede af det Afstedshjens, Folmer i Smug havde givet hende, og hendes Djne fulgte ham og hans Svende, indtil de vare af Syne. Da hun sig til Hest, stod Ide ved hende.

„Nu vilde vi i lange Tider ikke saa en Dans“, sagde hun med et Sut til Margareta.

„Det bryder jeg mig tun lidt om“, svarede Margareta. „Ide“, hviistede hun og tryktede hendes Haand, „saa jeg ikke fejl i Nat, maa vi vel talde Søstre nu, ved end tun Gud og hans Helgene, om vi nogen Tid virkelig blive det. Vi vilde da have de samme Raar, samme Fjnd og samme Ve.“

Ide rødmede, men saa Margareta ind i Djet med ublandet Alvor.

„I stulle finde mig fast og tro“, svarede hun og gengældte Margarets Haandtryk, „Anud især, men ogsaa du.“

Nu kom Anud til, og de hastede af Sted. Deres Fæder var alt af Gaarde og et godt Stkke forud, men han havde, mærkeligt nok, budt Svendene blive tilbage og følge Anud og Margareta.

Da Rigens Hofmester brød op, viste det sig, at Mogens Munk var vunden og agtede at følge ham, idet han lod sin Hustru blive paa Vingegaard.

„Nu“, sagde Breddbjørn Rødbuft med Harmte til ham, „ikke for intet har Mogens budt dine Dren fulde i Nat.“

„Tant paa Tiderne, Breddbjørn“, svarede Mogens Munk; „om en søje Stund vil du selv spenne, det er for gæveds længer at staa imod, og du faar da, endog uvillig, give dig.“

„Det ster aldrig!“ sagde Breddbjørn fast.

„Vi drage nu til Randers“, sagde Mogens Gjøe til Breddbjørn, „saa Sønder paa over Aars til Ryge. Har du ikke stiftet Mening og vil gøre Følgestab?“

„Bedre er det straks at nægte end længe at love“, svarede Breddbjørn. „Jeg agter ikke at ride i dit Følge, Mogens, sterner jeg end, at det ogsaa mærkelig paa Vejen; dog hos Sante Sørens i Ryge skal jeg være at finde paa den fassfante Dag.“

„Nu“, svarede Mogens Gjøe, idet han red, og den hele Stare brød op og fulgte ham, „jeg ser, du vil fremdeles til den ene Side, vi til den anden. Saa drage vi da i Retet og se, hvem der er stærkest.“

Trettende Kapitel.

Slagens Vre opretholdes.

Da Anud og Margareta kom ud paa Vejen, var deres Fæder allerede af Syne, hvorfor de ganske ogsaa at indhente ham, fagtede deres Hestes Løb og red findig hjemad, idet de nød den friske Sommermorgen. Hr. Mogens berimod gav Raadsvøenke af Sporerne og lide af Sted, saa forinden hans Børn havde tilbagelagt den ene af de halvtredie Hjerdinge, naede han paa sin stummen Hest Yderporten ved Tjele.

Der stode han straks paa Vigand, som tom gaaende langs Ydermuren og fæpdede sig i sit Hjerter ved at se sin Vehlnder komme farende med alle Tegn paa stor Dybidfelse og ganske alene. Han havde overvejet med sig selv, om han stulde vende Lud efter ham; men da han stulde sig til, at jo længer Genete og Hans Thordsen bleve uforstyrrede sammen, des mere trygge og fortrolige vilde de ogsaa blive i deres Færd, saa havde han holdt det for kloget at overlade Sagerens Gang til Tilfældet, idet han i øvrigt ikke tvivlede om, at Hr. Mogens ved Rigens Hofmester maatte være bleven underrettet om Hans Thordsens Navværelse. Vigand tom nu lige fra Hallen, hvor han i Selskab med Hans og Genete havde nydt sin Dvare og efterladt dem i livlig Samtale. Nu gik han uden for Gaarden for at spejde, om der var nogen af se, men lod, som om han havde ganske andre Ting i Hovedet.

„Var nobiscum!“ tiltraadte han Hr. Mogens, som stambede sin stummen og pustende Hest. „Guds Møder og alle hellige benedide eder i denne hellige, skønne Morgenstund.“

„Er Hans Thordsen endnu her?“ spurgte Hr. Mogens brast, ganske uimodtagelig for Velsignelse.

„Han er saa“, svarede Vigand todblobig. „Jeg agtede mig nu til Foulum for at træste nogle vanfærgende Stjæle, som Rikens unyttige Tjener og Præst Jens Stiglen —“

„Iit Helvede med ham og dem!“ raabte Hr. Mogens og red ind ad Yderporten, efterfulgt af Vigand. „Er Genete optaaet, og hvor findes hun?“

„I Hallen ved Døren med Hans Thordsen“, svarede Vigand, med en trostlydig Mine.

„Ej, det er stont!“ udbød Hr. Mogens med dirrende Stemme, idet han steg af Hesten og tæstede Tjelen til en Staldbæng, som lide til.

Derpaa gik han hastig gennem Yderdøren ind i Haven og hen til den lille Bagdør; men Vigand var ifet efter ham og greb ham i Armen, da han vilde gaa ind.

„Hvad tænker I nu paa?“ spurgte Vigand.

„Se, er du der?“ udbød Hr. Mogens. „Du skal blive nede og itle lide dig saaledes efter mig!“

„Fortvire eder ikke“, sagde Vigand abvarende; „som eders suldro Ven raader jeg eder ikke at bruge Vold; men holder I Bisthed bedre end nagende Tvil, og kan jeg itle hnde eder derfra, saa meld itle eders Antomst ved saa faste Trin og saa haarde Nyt i Dørene!“

Hr. Mogens saa op med et lurende Blit og nikkede. „Vel! Følg nu stille efter mig!“ hooppaa de begge listede sig op ad Bagtrappen.

Hans og Genete sad sammen i Hallen paa en Bænk ved et af Vinduerne, og paa Hans Stød laa en gammel

Kronitebog, af hvilken han læste. Genete hørte til i dgh Tavshed, hendes Haand hvilede paa Hans Stulder og hendes Kind var nær ved hans, idet hun figgede med i Bogen. Døren af sit Hjertes Hølelser, men uden Overlæg og ganske fængslet af det, Hans læste, havde hun indtaget denne fortrolige Stilling. Stod det end itle klart for Genete, at hun med stor Uforsigtighed røbede sit Hjertes sanbe Tilstand, saa dog Hans Thordsen det og vilde maasse have draget sig hendes Svagbed til Nytte, hvis itle Døren i det samme var bleven renet op med et Braa.

Der stod Hr. Mogens i fuld Puds, med Hatten paa og med et Mafyn, der blussede af Rattesviren, det voldsomme Ridet og den stærke, nu i flere Timer tilbageholdte Spænding og Forbitrelse; hans Djne vare røde, underløbne af Blod. Det var et rædbeligt Syn, og saa pludselig viste det sig, at Hans tabte Bogen og Genete sprang op med et Strig. Over Hr. Mogens Stulder viste sig Vigands Mafyn og hans mørke, hoverende Blit. Nu stulde Genete mærte, at Stinhygen har et sejere Liv end sin Moder Kærligheden og tan tage et dødeligt Had i Arv fra hende. Hr. Mogens stod med forslagne Arme og nød med Grusomhed sin Triumf. Der var nu itle længer mindste Tvil tilbage i hans Hjerter; han sølte sig fuldstændig overtøbet om sin Hustrus Utrofast. Den Tante, at Børnene itle vare hans egne, slog taa dybe Rodder i hans Sjæl, at intet kunde bortrydde den, uden Hensyn til det overlede i en saadan Dom. Dog for han itle løs paa sin Hustru med Voldsomhed; han gik hen til hende med en Sindighed, som var endnu mere ulystspaaende, og sagde langsomt og med hæs Røst:

„I er en utro Kvinde. Der skal blive handlet med eder derefter!“

„I gør mig sværtig Uret!“ sagde Genete og brast i Graad.

„Her er Syn for Sagen!“ raabte Hr. Mogens heftigere. „Gaa straks til eders Kammer og tom mig itle for Djne, uden jeg kalder eder!“

Genete vilde tage til Genmæle; men han stampe i Hliserne og bød hende gaa, hooppaa hun fjernede sig hurtig og blussende af Udsælfse. Nu traadte Hans Thordsen læft frem.

„Det gør mig saare ondt“, sagde han med al det Selbherredømme, havde til sin Raadighed, „at jeg ganske mod min Villie har paadraget eders Hustru denne Misantte. I maa fuldt og fast tro, hvad hun sagde! I gør hende stor Uret, da hun er uskyldig. Jeg har den Tro til eders Bistdom, at I, kommer I først til Klarhed, maa indstømme, at her mangler tilstræktelig Bevis eller Aarsag til at rejse Klage.“

„En Nar er jeg at høre paa eder!“ sagde Hr. Mogens, idet hans Forbitrelse voksede. „Fortsj eders sluts af Gaarde og traad ingen Sænde tiere paa min Grund!“

„Saa fagte, Hr. Mogens!“ svarede Hans. „Jeg har Brevfæder til eder, og Rigets Tjeneste gaar for alt.“

„Iit Helvede med dig og dine Brevfæder!“ raabte Hr. Mogens i uslyrlig Harmte. „Af Sted med dig, vil du saa sandt itle smage Pisten og føle min Vloehunds Tænder i dit Rød.“

Han traadte nærmere og lagde Haanden paa sit Sværdskafte; men Hans Thordsen sprang rast hen til Vordet, hvor hans Værges laa, og greb det. Hr. Mogens traadte nu tilbage.

„Jeg fægter itle med ufri Mand som dig. Vigand, kald Jesper og Svendene herop for at taste den Lumpenhund ud!“

Vigand ønskede imidlertid itle en saadan Overligbed, hvorfor han støvede, mens Hans Thordsen rolig spændte sit Sværdskaft om Lænden og greb sin Hat; men hans blege Mafyn vidnede om hans Sindsoprør.

„Jeg vilde stultelig tun være en mod mange“, sagde han med rystende Stemme. „Jeg faar da vige for Magten og gaa, men jeg viger ingenlunde af Frygt. I maa taste mig for, at jeg gaa; thi er I end Riddersmand og Lensmand, turde det dog blive en farlig Sag for eder at lagge Haand paa mig, som er Kronens Tjener. Hvad her er foregaaet i Dag, skal blive meldt Rigens Hofmester. Jeg tænker, han maa mere ned I.“

Derpaa gik Hans findig ud af Hallen, mens Hr. Mogens saa efter ham med et giftigt Blit, og da Hans var ude af Døren, tæstede han sig spændende i sin Stol. Der blev saa nogle Njeblikke dødsstille i Hallen. Vigand var traadt hen til en Vinduesforhængning, stod der lænet mod Karmen og tilkæstede nu og da Hr. Mogens et forfænde Blit.

„Staa itle der og stir saa satanist paa mig!“ for Hr. Mogens omsider op; „fig mig hellere, hvad der nu er at gøre.“

„Der er gjort nok“, svarede Vigand med et koldt Smil. „I har faaet Held til med Stam at vise Hans Thordsen af Gaarde. Dermed maa I nøjes og intet gøre videre!“

„Angen Sænde“, udbød Hr. Mogens og slog i Bordet, „skal Anud tage Tjele i Arv efter mig!“

„Nu“, svarede Vigand med samme Rolighed, „det kan naas med Hænderne i Støbet.“

„Hvorledes?“ spurgte Hr. Mogens.

„Jeg vilde gerne fige det“, sagde Vigand tvøvende, „var jeg sifter paa, at eders Vrede itle vilde bryde løs mod mig.“

„Sig, hvad du vil og maa“, svarede Hr. Mogens utaalmodig, „og vær trug! Kun ingen Vøgn!“

„Vid da, at Tælen gaar, som var Genete itle eders præstegivne Hustru, men tun eders Søster, at naar I en Gang luffter eders Dine, agter hun uden Tøven at tage Tjele som eneste rette Arving.“

Vigands Blit forraabte hans Spænding, mens han ventede paa Svar. Hr. Mogens syntes itle overrasket, endnu mindre vred; derimod funde han itle stule sin Forlegenbed og Uro. Endelig sagde han:

„Var nu den Tale idel Oppind, Vigand, og Genete dog min rette Adeltone, hvad da?“

„Naar ingen ved det“, svarede Vigand uden Standsning, „men alle tværtimod tro ganske det modsatte, saa er og bliver Genete tun eders Frillekone, og der vil blive handlet derefter med hende og hendes Børn.“

Svenden perlede paa Hr. Mogens's Pande og han rottkede urolig paa Stolen.

„Vigand“, sagde han med et tungt Mæle, som om

Ordene nødig vilde frem, „det tyktes mig itte at være en værdelig fri Mand i mine Raar værdigt; naar han har levet med en Kvinde i Aarevis og delt Seng og Bord med hende at støde hende arm af Gaarde som en Tiggerfæ, uden Hensyn til, at hun ved sin Utrofast har gjort sig vel fortjent dertil.“

Vigand blev urolig over dette Anfald af Strupler og lide med atter at bysæ sin Vehlnders vaagnende Samvittighed i Dvale. Han tom ogsaa hurtig paa det rene med, at det i ingen Henseende vilde pæge til hans Stæde, om der stredes Margareta, nogen Velskab.

„Og saa derfor ved jeg Raab“, sagde han. „Giv Genete i levende Live en Sum, saa hun berøved er forførgt.“

Hr. Mogens grundede i Tavshed paa dette Raab, men nu lysnede Vigands Blit, og han vedblev:

„Hvad om I itte vilde hende al eders rørlige Genbedom og lod eders Søster tage Gaard og Gods? Opsæt eders Villie snarest skriftlig, dog saaledes, at I tun nævner Genetes Arv og lader Fru Maren og Gaarden uomtalt. Saa bliver der ingen Tvil om eders Mening, hvor Gaarden skal hen. Læs det for Genete og abspørg hende i min Overværelse, om hun er nøjet dermed. Svagfindet som hun er og nu helt forkræmt, vil hun give sit Minde til akt. Lov hende til Genard Fred og Lov til at blive paa Tjele med Børnene som hitil. Dette mener jeg er klogt, al den Stund, som Hans Thordsen sagde, her itte er Aarsag nok til at rejse Sag mod hende, er I end fuldt overtøbet i eders Hjerter om hendes Utrofast. Hvad siger I dertil?“

Hr. Mogens herie stulende paa Vigands Forslag.

„Bed min Helgen, Vigand! itte for intet gif du i Lære i et Kloster; der er Fanden Læremester i meget. Dog, hvor snild du end er, tænker du itte paa, at Genetes Aftald paa ingen Maade binder Børnene. Naar de blive myndige, kunne de gøre deres Ret gældende.“

„De vilde vel prøve paa det“, svarede Vigand, „men med hvad Lykke? Saa sidder Fru Maren inde med Tjele, hun og Eric Stram vilde være Anud for stærke, især da det ganske Jolt staa paa Fru Maren's Side. Dog, forførger I Genete og Børnene saa rundelig, har I, mener jeg, eders Samvittighed fri og tan, naar Tiden kommer, gaa rolig i eders Graad.“

Hr. Mogens udfagtede en svar Strid med sin Samvittighed, men Stinhygen og Habet vandt Sejrr. Vigands snilde Forslag tiltalte hans naturlige Stubed, og med ondstabsfuld Glæde tænkte han sig Knuds Stullelse, om alt gif, som Vigand spaaede. Han vidste godt, at han ved det Arevæbrev stemplede Genete som sin Frillekone, fordi det jo vilde være ganske overførbigt at sitre en ret Adeltones og Hustrus Forsørgelse.

„Er du at lide paa?“ spurgte han og saa op med Rynker i Panden. „Kan jeg hule paa, at hvad der her i Dag er talt imellem os, itte bliver omtalt til evig Tid?“

„Bed min Helgen, det tan I!“ svarede Vigand og saa Hr. Mogens fast i Djet, saa denne mærkede, at det var en oprigtig Ed.

„Nu“, sagde Hr. Mogens og rejste sig tungt, „du skal itte blive ulønnet! Sæt det Brev op for mig nu straks, mens jeg søger Hvile!“

Vigand havde ventet dette og lovede nu sig selv at stille Brevet saaledes, at der itte kunde være Tvil om Meningen.

„Det gør jeg gerne“, svarede han, „og jeg stulde mene, at dette er en god og ingen Fanden's Gerning, som I fagde før. Hvad gør I nu andet end at fno eder fra vanstellige Raar med Lempe, idet I opretholder eders gamle Væt i sin Kænhed og giver eders Fædrengods i de rette adelige Hænder?“

„For Sanden, du taler vift!“ udbød Hr. Mogens. „Nu bliver Slagens Vre opretholdt, og dens Stfold fries for Vlet. Det er bedre, at Maren og Eric sidder paa Tjele end en troløs Kvinde med hendes Horeunger, paa hvem Verdens Ringegat hviler; der ster Retfærdighed, og tillige viser jeg stor Staaansombed. Dog er det nødvendigt, vi binde Genetes Mund med en dyr Ed, saa at det, som nu skal se, itte navnes for Børnene. Det vil du kunne magte?“

„Bistellig vil jeg det“, svarede Vigand med djævelsk Sikkerhed. „Hendes Sjæl er i min Haand.“

„Nu, saa er alt vel!“ sagde Hr. Mogens og gif ind i sit Sengelammer.

Men Vigand blev staaende ved Vinduet og grublede. Han overvejede, om Hr. Mogens efter dette vilde kunne taale fremdeles at se Børnene om sig. Han stulde snart blive overtøbet om, at i saa Henseende var der ingen Fare. Husligt Tyranni var blevet Hr. Mogens en Vane, og længe havde han desuden tænkt sig, hvad han nu fuldt og fast troede. Der var altsaa ingen væsentlig Forandring foregaaet, og det faldt ham langt naturligere at stærpe Strengbeden, end at han stulde have vist Medlidensbed, hvis Genete havde staaet retfærdiggjort.

Som Vigand sad grublende ved Vinduet, lod Hestetrampen; det var Anud og Margareta, som vendte tilbage. Da Vigand saa Margareta ride ind i Gaarden, og Dagslyset faldt paa hendes Mafyn, som blussede af Ridet og den friske Morgenluft, stød hans Djne Lyn.

Guds Død, tantie han, hvor hun er fager! Hvor blusse de fine Kinder, hvor friske ere de Læber, og hvor straaled de klare Djne. Stolt trefjer nu hendes Nakte; men den Tid skal komme, da den faar bøje sig, og hun nødsages til at figge mig om Naade. Jeg har biet i Ar og tan biev en Stund endda; men Timen vil engang staa, da hun bliver frarsøget Raar og Vre, og da bliver hun min!

Da Margareta tom til sin Moders Dør, fandt hun den luffet og stanget; det forekom hende, at hun hørte sin Moder hulke og fagte mumle sine Bønner. Nu mærkede hun, at hun atter var i Hjemmet, hvor Fred eller Fjnd itte rivedes. Dog glæmte hun snart, hvor hun var; hun sov hurtig ind paa sit Leje, og det founbne Døgn's rige Kærlighedsminde gif som Valsker gennem hendes urolige Drømme.

(Fortfættet.)

Den inderste Kærne i det Mennefte, hvad der i Sandhed er Menneftet selv, det kommer frem i Enfombeden, medens det saa ofte bliver skjult i Menneftens Selskab, hvor det ofte er saa vanstelligt at fende, hvad der er Menneftet selv, og hvad der tun er et Genstin af hans Omgivelser.

H. L. Martensen.